

Editorial Bambú
és un segell d'Editorial Casals, SA

© 2024, Anna Cabeza, pel text
© 2024, Gustavo Roldán, per totes les il·lustracions
© 2024, Editorial Casals, SA, per aquesta edició
Casp, 79 – 08013 Barcelona
editorialbambu.com
bambulector.com

Disseny de la col·lecció: Estudi Miquel Puig

Primera edició: febrer de 2024
ISBN: 978-84-8343-974-6
Dipòsit legal: B-252-2024
Printed in Spain
Imprès a Anzos, SL
Fuenlabrada (Madrid)

El paper utilitzat en la impressió d'aquest
llibre prové de boscos gestionats de manera
sostenible.

Qualsevol forma de reproducció, distribució,
comunicació pública o transformació d'aquesta
obra només pot ser realitzada amb l'autorització
dels seus titulars, llevat d'excepció prevista
per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Es-
pañol de Derechos Reprográficos, www.cedro.org)
si necessiteu fotocopiar o escanejar frag-
ments d'aquesta obra (www.conlicencia.com;
91 702 19 70 / 93 272 04 45).

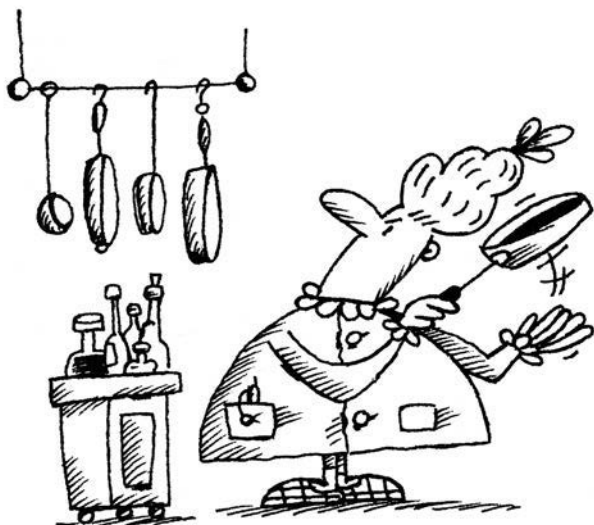
Germanes Crostó, Agència d'Investigació

Hi havia una vegada tres àvies germanes que passaven moltes hores mirant sèries a la televisió. De vegades, s'enfrontaven amb missions molt perilloses, com intentar colar-se a la cua de la carnisseria, guanyar una partida de dòmino al casal d'avis o fer-se sentir enmig d'una conversa amb un grup d'amigues.

Però jo les vaig apartar de tot allò. Vull dir que vaig aconseguir que s'aixequessin del sofà, que deixessin de xerrar una estona, i ara totes tres resolen misteris molt importants gràcies a Germanes Crostó, Agència d'Investigació. Jo les ajudo en tot el que puc: el meu nom és Marcel i tinc nou anys.

I elles? Voleu saber com es diuen?

Les germanes Crostó

Carme Crostó

Té 76 anys (però sempre se n'amaga un i diu que en té 75; ella és com és!). Tot i així, no aconsegueix enganyar a ningú, perquè és bessona de la Rosalia i tothom sap quina edat té. Li agrada fer manualitats: teixeix cobrellits quilomètrics i unes bufandes que poden tapar els colls de sis persones alhora. Quan rondina, les tapes de les olles de la cuina es posen a tremolar.. És rossa «de pot», baixeta, i moltes vegades tafaneja els problemes dels altres. Sempre cuina quantitats increïbles de menjar, i quan diu «anem a picar alguna coseta», t'has de preparar per a un àpat bestial.

Rosalia Crostó

Cal que us digui l'edat si ja sabeu que és bessona de la Carne? Va, sí! La dic: té 76 anys i és molt i molt coqueta. Quan li sobra una estona, et pot fer una camisa o uns pantalons perquè li agrada molt cosir. Xerra molt i li encanta explicar coses de la seva família o bé ensenyar les fotos del seu viatge a la platja de... Ui! Ara no me'n recordo! Quan va al gimnàs, balla les cançons més modernes, encara que sigui la més gran de la classe. Però després tot són queixes: que si els ossos, que si el mal d'esquena, que si el dit gros del peu...

Ascensió Crostó

No se'n recorda mai dels anys que té (confidencialment: en té 74). Com podeu veure és molt despistada. És bastant sorda i, per tant, posa el televisor A TOT VOLUM. No és alta ni baixa, és... de mida mitjana. Quan va a la perruqueria han d'amagar els pots de laca perquè vol que n'hi posin litres i litres. Joga a cartes i al dòmino, i sempre es queixa que té algun mal...

Es fa un tip de plorar quan mira la seva sèrie favorita a la televisió i s'enrotlla molt explicant aventures sobre els seus parents.

I també explico coses sobre mi, que soc un personatge important en aquesta història:

Marcel

Soc el net de l'Ascensió. Sempre les acompanyo a tot arreu i les vigilo. Porto ulleres, tinc els cabells castanys, els ulls blaus i soc bastant alt.

D'ençà que la meva mare va morir, visc amb el meu pare, amb la meva àvia Ascensió i amb les tietes àvies Carme i Rosalia. El meu pare és músic, i com que sempre està molt enfeinat, no passa gaire temps amb nosaltres.

Tinc nou anys (sí, ja sé que ho he dit abans), soc simpàtic i intel·ligent (Si no me les dic jo, aquestes coses, qui ho farà?) i sempre col·laboro amb elles. Jo us explicaré les històries. Al·lucinareu!

I com pot ser que tres àvies inofensives s'hagin convertit en detectius privats?

Van menjar alguna cosa que se'ls va posar malament i es van transformar?

Es van adonar que amb la pensió de jubilació que cobraven no els arribava ni per comprar un cacauet ranci?

Algú els va regalar el pack complet de pel·lícules de James Bond i se les van estar mirant fins que l'aparell de DVD va començar a treure fum?

Noooooo!!!! Res d'això! Ho descobrireu de seguida!

Ah, i abans que ho obliidi! Aquestes «inofensives» àvies detectives tenen unes «armes secretes» que són **ABSOLUTAMENT NECESSÀRIES** per resoldre els casos. Voleu saber quines són?

Les ARMES SECRETES (o no tan «secretas», perquè us les explicaré a vosaltres)

Les «armes» de la Carme Crostó

El bastó. Diríeu que és un bastó com molts altres i que ajuda la Carme a anar pel carrer més segura. Però si ets un dolent amb ganes de brega, prepara't a prendre... xarop de bastó! (Nota: «xarop de bastó» és una expressió antiga, que vol dir que rebràs de valent).

La paella. La Carme és previsorà i li agrada dur una paella a la bossa de mà per si de cas s'ha de fer un ou ferrat o fregir una salsitxa allà on sigui. Mai se sap quan pots tenir gana! I mai se sap quan hauràs de donar un *paellasso* a algun delinqüent pocapena...

Les agulles de fer mitja. Per teixir jerseis de llana o per obrir portes, per imitar una arma *ninja*, per fer lluites d'espases... Val més que no us apropieu a les agulles de la Carme!

Les plantofes velles. Semblen inofensives, van bé quan tens els peus cansats..., però, si la Carme s'enfada, us poden passar dues coses: o us desmaieu per la pudor o ho feu per l'impacte quan xoquin amb el vostre cap. O tot alhora!

Les «armes» de la Rosalia Crostó

El perfum anestèsic. La Rosalia porta un perfum caducat a la bossa de mà i no se'n recorda mai de llençar-lo. El fa servir com a bomba de fum anestèsica per estabornir els delinqüents.

La càmera fotogràfica digital. Una càmera digital en mans de la Rosalia és un perill. *Apallissa* tothom ensenyant fotos de les seves excursions. Impossible escapar-se'n! I si ets un dolent que intenta passar desapercebut, ho tens clar: segur que apareixes en alguna de les seves fotos.

El necesser de costura. Les agulles de cosir i les agulles de cap no només poden servir per ajudar a sargir uns pantalons... En mans de la Rosalia són una poderosa arma de destrucció massiva. Sí! No rigueu! Si us asseieu al sofà i s'hi ha deixat una agulla, entendreu el que vull dir!

La coca tòxica. Totes les àvies com cal tenen una recepta de cuina predilecta. La de la Rosalia és la de la coca de crema. Llàstima que la crema està caducada des del 1989...

Les «armes» de l'Ascensió Crostó

Els collarets de bijuteria. Les pedretes dels collarets escampades per terra es converteixen en una trampa relliscosa per als malfactors que es donen a la fuga. Pitjor que ballar sobre el gel amb els peus descalços!

Abric de pell sintètica. A l'Ascensió li van regalar un abric de pell sintètica (perquè ella mai de la vida faria mal als animals!). Però cal estar alerta: una abraçada massa amorosa de l'Ascensió quan porta l'abric posat et pot deixar KO per asfíxia.

Bossa de mà. Hi acumula tantes coses que, si us dona un calbot amb la bossa, ho teniu clar: perdeu el coneixement.

La dentadura postissa. El truc perfecte per mossegar a distància.

I ara sí! Comença el sisè cas de...

les Germanes Crostó,

Agència
d'investigació

1. Alegria i felicitat, la fira ja ha arribat!

Doncs sí! Alegria i felicitat! Quan la fira arriba a la ciutat vol dir que són dies de festa esbojarrada; de menjar lllaminadures impossibles de digerir; de pujar a atraccions que et posen tant de cap per avall que l'estómac et queda instal·lat a les orelles; de comprar números de la tómbola perquè et toqui algun objecte tan horrorós que mai voldries tenir a casa; de trobar-te peus de gent diversa a la cara mentre saltes als llits elàstics; de clavar-te més d'un cop a les costelles als autos de xoc; d'ensumar la més extraordinària barreja de fregits de xurros, salsitxes i ametlles garapinyades... Sí, ALEGRIA I FELICITAT!

Tot això em passava pel cap mentre corria cap a casa a tanta velocitat que, en comptes de peus, semblava que tingués rodes d'un cotxe de Fórmula 1.

Perquè... estava EMOCIONAT! Vaig entrar a casa com un tornado.

–SGARF, SGARF, SGARF! (So de respiració entretallada). Han... posat... una... (SGARF, SGARF!) una... FIRA!!! –vaig exclamar, tot entrant al menjador.

La meva àvia Ascensió no em va fer ni cas perquè s'estava barallant amb el televisor. Sí, tal com ho llegiu. Quan no aconseguïeu sintonitzar el canal on emeten la seva sèrie predilecta (n'hi ha tants que no m'estranya), li diu coses com ara: «ESCOLTA, TU! Si no em trobes el canal Tele-Llàgrima, et desendollo, eh! Ja dura massa, la broma!».

La seva germana Carme tampoc no em va fer cas perquè estava preparant el dinar i la cuina semblava el local d'assaig de l'Orquestra Simfònica dels Pots i les Cassoles. Quan no aconseguïeu trobar el pot o la cassola que busca (en té tants que no m'estranya) deixa anar exclamacions com ara: «ET TROBARÉ!!! No et pensis que te'n sortiràs perquè aquesta cuina és meua i aquí mano jo!».

Pel que fa a la Rosalia, potser no cal ni que us expliqui que s'havia comprat un nou modelet i que per això s'estava barallant amb el seu armari (té tanta roba que quan l'ha de tancar, ha d'avisar la grua municipal). Pobre armari, quines coses li deia: «ET TANCARÀS SÍ O SÍ!!! Fes una mica d'esforç, home!

Un vestit més tampoc no ha de ser cap problema per a tu!».

Així que davant del meu poc èxit a l'hora de captar l'atenció de les germanes Crostó, vaig decidir fer un dels meus crits extramegahiperpotents:

–ESCOLTEUUUUUUUUUU!!! QUE HAN POSAT UNA FIRA A LA CIUTAT!!!

I sí, em van fer cas! Ah, i vaig descobrir que el meu crit aconseguia un efecte desconegut perquè el televisor de l'Ascensió va sintonitzar Tele-Llàgrima a l'instant, el pot que buscava la Carme va aparèixer al fons d'un calaix com per art de màgia i l'armari de la Rosalia es va tancar tot fent un sonor PLOP! i després d'haver-se empassat el nou modelet. MIRACLE!!!

–UNA FIRAAAAA? –va preguntar la Carme–. Bah, segur que hi ha un soroll insuportable i que la pudor de fregits se sent des de Finlàndia. No m'agrada gens!

–UNA FIRAAAAA? –va afegir la Rosalia–. Oh, segur que m'hi podré passejar ben guapa i arreglada! Necessitaré el nou modelet, però no sé pas com obriré l'armari!

–UNA FIRAAAAA? –va exclamar l'Ascensió–. Genial! Recordo que, quan era petita, cada any venien els de la fira i muntaven unes atraccions que eren...

bla, bla, bla i més bla (aquí ve mitja horeta d'explicació de la seva infantesa que no transcrib perquè el llibre no pot tenir tantes pàgines...).

RIIIIIINGGGGGGGGG!!!!

RIIIIIINGGGGGGGGG!!!!

RIIIIIINGGGGGGGGG!!!!

RIIIIIINGGGGGGGGG!!!!

Caram, quina insistència! Semblava que a algú li havia quedat el dit enganxat al timbre. I qui va anar a obrir? Doncs jo, com sempre. Estic per demanar un sou com a porter de l'Agència Crostó.

SHTRUMBAAAAAAHHHHH!

Sí, aquest va ser el so. El so d'algú que entra en tromba, et trepitja els dits de tots dos peus i et passa per sobre a tota velocitat ignorant absolutament la teva presència.

–QUE HAN POSAT UNA FIRAAAAA!!!! UNA FIRAAAAA!!!! OI QUE ÉS SUPERFANTÀSTIC?

La Sandra, la veïna de tres portes més avall, acabava d'entrar per anunciar la notícia i fent servir el seu adjectiu preferit: SUPERFANTÀSTIC! Per a ella tot ho és: si troba una panerola a l'amanida és SUPERFANTÀSTIC, si el camió de recollida selectiva fa més soroll que un huracà és SUPERFANTÀSTIC, si li arriba una multa per excés de velocitat és SUPERFANTÀSTIC...

No vaig tenir temps de reaccionar perquè, com que m'havia oblidat de tancar la porta del carrer, tot seguit va entrar en Jeroni, el propietari de la floristeria de cinc portes més enllà.

–QUE HAN POSAT UNA FIRAAAAA!!!! UNA FIRAAAAA!!!! M'ENCANTAAAAA!!!!

I immediatament després va entrar la Rosa, la seva dona, em va clavar una coça sense voler i va exclamar:

–QUE HAN POSAT UNA FIRAAAAA!!!! UNA FIRAAAAA!!!! QUAN HI ANEM?

Va anar entrant més gent, alguns em van trepitjar, altres van optar per donar-me una empenta (tot sense mala intenció) i, al cap d'una estona, semblava que haguessin passat el meu pobre cos per la batedora de cuina a màximes revolucions. Puré de Marcel. Que si la fira amunt, que si la fira avall, que si «que bé!», que si «ens ho passarem bomba!». Més gent, encara. I més i més i més. Vaig arribar a comptar que al menjador hi havia unes cinquanta-cinc persones, totes xerrant alhora i movent-se amb entusiasme.

RIIIIIINGGGGGGGG!!!!

De debò? Però si no quedava espai per a ningú més! El menjador semblava l'armari de la Rosalia després de la temporada de rebaixes! Una veu es va alçar per damunt de totes les altres, la veu de la veïna

Margarida, la que parla tan fort que els habitants de Neptú s'han de posar taps a les orelles:

–EIIIIII!!!! NOTÍCIES FRESQUES! SABEU QUINA ÉS LA PRINCIPAL ATRACCIÓ DE LA FIRA? DONCS ÉS...

2. L'Horror & Pànic House

–L'HORROR & PÀNIC HOUSE!!! –va exclamar.

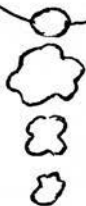
Es va fer un silenci breu, molt breu, perquè de seguida les cinquanta-cinc persones que ocupàvem el menjador de casa de les Crostó vam fer totes alhora:

–OOOOOOHHHHHHHH!!!!

Confesso que jo vaig fer «ohhh!», però amb molt poc entusiasme (després sabreu per què).

La Margarida va explicar que ho acabava de veure a les notícies de la tele.

–ES VEU QUE ÉS UNA DE LES ATRACCIONS DE POR QUE MÉS PREMIS ACUMULA I QUE HA RECORREGUT EL MÓN DE PUNTA A PUNTA ESPANTANT LA GENT. ELS INSTAGRAMERS, ELS YOUTUBERS I ELS TIKTOKERS EN PARLEN COM

UNA DE LES CASES DE TERROR MÉS ESPECTACULARS DEL PLANETA!!!!

–Què diu dels Instantanis? Jo, d’instantani, només conec el cafè –va rondinar la Carme.

–Tubuyers? –va preguntar l’Ascensió–. Ah, és gent que compra tubs, oi?

–La marca aquesta, Tokoters, no em sona de res... Deu ser roba de moda per a adolescents –va afegir la Rosalia.

Amb tanta gent a casa i acostant-se l’hora de dinar, la Carme es començava a posar nerviosa. Va intentar, sense èxit, que la Margarida i tota la resta de visitants s’anessin desplaçant a poc a poc cap a la porta, una petita indirecta perquè marxessin. Però els nostres veïns, res. Com si sentissin ploure.

–ES VEU QUE S’HA DE SER MOLT I MOLT VALENTA PER ENTRAR A L’HORROR & PÀNIC HOUSE! FA UNES ESGARRIFANCES IMPRESSIONANTS, SE’T GLAÇA LA SANG, ET TREMOLA TOT, SE T’ENCONGEIX L’ESTÓMAC, ET REPIQUEN LES DENTS!!! –anava dient.

Aquestes frases de la MARGARIDA van provocar que la gran majoria de les persones que abarrotaven el menjador comencessin a enumerar tot allò que els feia por. Definitivament, dinariem a tres quarts de quinze.

–Doncs a mi em fan por les ARANYES! –deia la Sandra.

–Les peludes? –vaig preguntar.

–No, les aranyes! Les peludes, què són?

Mare meva! La Sandra no entenia res!

–Por, por, el que es diu por... les SERPS! –va dir en Jeroni.

–Els escurçons? –vaig preguntar.

–No! Les excursions no em fan por! Jo vull dir les serps! És que no puc, no puc!

Algú havia repartit taps per a les orelles i no em sentien bé? No, no era això. És que tothom parlava alhora.

–I què me’n dieu, dels METEORITS? Miro cap al cel i ja estic tremolant per si en cau algun –va afegir la Rosa.

–Les probabilitats que et caigui un meteorit al cap són d’una entre deu mil milions –vaig gosar dir.

–Ho veus? Hi ha **una** probabilitat!

Allí va sortir de tot: les aranyes, les serps, les màscares de pallasso, les altures, el dentista, els taurons, les rates, saltar el poltre a la classe de gimnàstica, volar en globus aerostàtic, les anàlisis de sang, les tempestes amb llamps i trons, els microbis...

Jo vaig intentar explicar què em feia por.

–A mi, el que REALMENT m’espanta molt i molt és...

Res, ni cas! Tothom seguia al seu rotllo parlant de la por que els feien els fantasmes, les vaques, els avions, els aneguets de banyera (de veritat?), els ascensors, els coloms, els ratpenats, els mosquits...

–Si em feu una mica d’atenció, us explico que a mi...

M’havien trepitjat i empentat, raó per la qual m’imaginava que sabien que jo era allí, però es veu que no, que m’havia convertit en Marcel *l’Invisible*.

La MARGARIDA es va enfilem en una cadira i va demanar atenció.

–EIIIII, A L’HORROR & PÀNIC HOUSE HI HA ALGUNS DELS PERSONATGES MÉS AL·LUCINANTS: EL ZOMBI, L’ESQUELET, EL MONSTRE VERD, EL MANS DE TISORA I LA BRUIXA MALIGNA! US HO PODEU IMAGINAR?

Jo, sí. Podia. I seguia intentant colar la meva frase.

–Mireu, el que realment m’espanta és...

PROUUUUUUUUUUUU!!!!!!

El crit de la Carme va recórrer el menjador de punta a punta. La probabilitat que caigués un meteorit era d’una entre deu mil milions i la probabilitat que la Carme comencés a repartir cops de paella entre la concurrència per enviar-los de pet cap a les seves cases respectives era d’UNA ENTRE UNA.